


Nevepeno  
Poprijéta Devica Marija

U letni ticsaj, 8 st.

1906. avg.



Zmozsna  
Gospá Vogrszka

POBOZSEN  MESZECSEN LISZT.

REDI GA<sup>m</sup>

Klekl Jozsef, Plebános Pri Szv. Szebestjáni.


## Vszebina.

(Kj): Szv. Joanna Franciska Santalszka . . . . .	226
S. Eden prijátel Szrca Jezusovoga . . . . .	228
Bassa Ivan: Iz zgodovina sv. materecerkva . . . . .	230
Szlepec Ivan: Cslovek . . . . .	235
Dober prijátel. Scsipkov sopek lübléne materé . . . . .	238
Kj: Navuk za meszec augusztus . . . . .	245
Horváth Lovrenc: Edna zápoved — duzsnoszt . . . . .	247
Drobizs. — Glaszi . . . . .	252

---

**Ki sesé liszt dáblati, naj za njega dve koroni posle na ime: Klekl Jozsef plebanos pri szv. Szebestjani, posta Battyánd, (Vasm.) Prvi sznopies sze zse vecs ne dobi.**


---



---

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom. Preminocse leto je osztalo nanjega 400 koron.

---





NEVTEPENO POPRIJETA  
**DEVICA MARIJA**

ZMOZSNA GOSZPA VDGASZKA

POBOZEN MESZECSEN LISZT.

Szv. Joanna Franciska Santalszka.

Szveti sze 21-ga augusta.

**I**z zsvljenja té mocsne i velike dūse szvéte zsenzke szamo nisterne iszkrice na papér denemo, ár szí to miszlimo, ka té zse doidejo, naj nase szrcé na lúbézen do drágoga Jezusa vuzgéjo.

Rodila sze je v 16. sztotini v krajiní Burgundszkoj. Marijo szí je zamater odebrála po ránoj szmrli maternoj. Csiszto je zsviela natelko, ka je szlűzsbenico, stera jo je na poszvetno veszélje napelávava, vesaszi z szlűzsbé vrgla. Pa bi lahko szvet vzšivala, ár je lepa i jáko bogatoga i plemenitoga roda bila. Ta iszkrica náj vász vuzsgé na lúbézen do csisztoce, na odpoved plésza i szveckih veszelic dráge deklince.

Mocsne dūse deklinca je bila. Ednok je eden kalavin pohodo njenoga oco i njim zácsao razlagati kalavinszko vero. Ali pét let sztara Franciska

ga je tak doľdobila pri gucsi i tak lepo dokázala pravico katolicsanszke vere, ka ga je szram gratalo i naj njemi vecs proti ne gucsi, njoj szlacsec dá za mito. Ali Francika ponudjeno mito vcsaszi na ogenj vrzse i njými právi „Tak bodo krivoverci vu pékli goreli, ki recsam Kriszlusovim nescsejo vervati.“

Ta druga iszkrica naj vasz zavadi sztarisje. Ka je to dete zse v pétom leti znalo návuk katolicsanszke vere, dobrim sztarisom je melo za G. Bogom zahvaliti. Ka tvoja deca ga niti v petnájszetom, niti vu leti zsinitvi nevejo, drági sztáris, túdi tebi májo szramoljov zahvaliti. Vidis potom neznánji práve vere pride te naprej vnogi gresen szlopáj pri tvojoj deci, vnogi dvojui zákón na zsaloszt právaj matericerkvi. Dnesz dén je lehko v solo i cerkev hoditi i návuk sze vesiti, szamo sztaris more za to biti. Ali, ka, da od vina i cifrasztoĝa oblecsa vnogi ocsa i mati ne vidita ne cérkvi, ne sole. Zsalosztno je to.

Po bozsoj voli sze je omozsila, Chantal barona je vzéla, sz kim je v nájlepsem miri, v nájvéksoj pobožnoszti zsivela. Szziromákom je mati bila, nikomi je ne dára odpovedala, ki jo je v Jezusovom iméni proszo. Szvojoj drzsini i vszem podlozsnikim je vucsitelica bila. Vnoge dühovnike je prekoszila njéna gorécsnoszt, z sterov sze je za dūso szvojih podlozsnikov szkrbela, njim návuke dávala, nje na pobožnoszt, na szvéto szpoved i preciscsávanje nadigávala. Ta iszkrica naj nász dühovnike vuzsgé, vi dráge ovce nasz pa bogajte, kak szo njo njéni podlozsniki bogali.

Pri ednoj lovini szo njoj mozsá sztreľili. Mirovno je té vdárec gorivzéla. Morilca dete je escse z krszta zdignola, tak szí je naturo i csemére potrla. Szrdniki jeli pūsztite to odpūsztlivo iszkrico vu szree? V csinite!

Z drobnov decsicov je száma osztála. Mláda i prémozsua je bila. Vnogo lepíh meszt sze njoj je na zsenitev ponūjolo, ali vszákomi sze je odpovedala. Z zserjávím zselezom je Jezusovo ime na szvoje prsze napiszala na znaménje ka jedino njemi scsé szlūzsiti. Drūgi zákón sze vecs nikdár ne preporácsa, szamo dopūszti sze. Jezus ga ne preporácsao i vnjegovom iméni ga szv. maticérkev túdi szamo dopūszti, doviski sztán pa hváli po recsáj szv. Pavla apostola „Dovice postūj“. Zrok tomi je

ne sze zadržsanje. Po prvom zákoni bi sze lahko vszaki zse zatájo. Záto, kda sze drúgi zákon blagoszlávla, szv. maticérkev zse ne dopúszti tákse szlávnoszti, kak pri prvom i doszta kracsise i drúge molitvi rabi prinjem.

Franciska sze je zadržsala, szveta dovica je posztála i jedino za szvoje i szvoje decé dúso sze je szkrbela Deco i szebé vnébo szpraviti je duznsoszt hizsnikov, deco je



F. Vogel sculp.

Szv. Joanna Franciska Santalszka.

mela, za njihovo dúso sze je szkrbela, zakaj bi sze drúgocs zsenila.

Tá iszkrica recslivim zsenam i vszikhár zséjnim moskom naj v szrcé szégne, ki za volo gizde i pila zákone vkúp szprálajo i mir zapravljajo. Kak je cslov-eka Bog sztvoro, tak ga on túdi v zákon zové. Moli drághi mladenec i dekla i proszi preszvetlenje od tvoje- ga nebeszkoga ocsé, te najdes on pár, steroga te Bog zvoló.

Dovei i dovice, vi szi tüdi v szrcé püszlíte to iszkrico i dobro szi premiszlíte, jeli je Jezusovoga szrcá zselenje kabi té drügi sztopáj vcsinoli. Retko kda je.

Sziromákom je vsze bila i vszo i mánje med njé delila, ona pa proszto zšivela, záto jo g. Bog obilno blagoszlávlao escse po csüdnój polí njoj je zrnye v zsitnici poveksávaeo, naj szamo vecs more sziromákom pomágati. Mrla je l. 1641-ga 13. decembra kak nřna rěda „Marijnoga pehodjenja,“ steroga je száma nasztávila szv. Franciskom Szaleskim i po vnogih krajinah razsirila. Klement XIII. rimszki pápa szo jo szveticam pristeli. Kda je dšso pšzlila, szv. Franciska Szaleskoga dšsa je pred njo setšvala i jo v nébo vodila. On njoj je szpovednik, dšhoven ocsa bio. Szpovednik, dšhoven ocsa goréese lšbi šzojo dšhovno decsico bole kak teloven szvojo telovno, szpoznajte to i vzemte szi vu szrce dšhovna decsica, kak szlednjo iszkrico.

(kj.)



## Eden prijátel Szrca Jezusovoga.

Franocszki szpizsao : Chauffert Emmanuel.

**P**inot Noél plebános szo sze dve leti mogli od szvojih vernih odtrgnoli i vu vozi, ali na pobegi med nájvéksimi nevarscsinami trpeti za branitev vere katolicsanszke. Zdaj sze njim je edno veliko, ali krátko zesšélje odrprlo. Po dolpobitji puntarszke vojszke szo katolicsanszki dšhovniki i oni záto tüdi názajdobili ravnanje szvoje fare. Ednoga dobroga dšhovnika povrnitev med szvoje dobre ovce kákse vesšélje naprávi, sto bi mogeo vredno popiszati.

Pri Nantesi sze je szreca katolicsanszke vojszke potopila. Puntarje szo zmágali. Zdaj sze je te zacsélo to

právo, beszno preganjánje. Nasega dühovnika bi túdi radi vroke dobili. Lehko bi vuiso, ali ne je scseo: Pravo je. Jezus me je med njé poszlao, ne osztávim je, ráj szmrt gorivzemem. Oszem meszecov sze je szkrivao vu szvojoj fari od hizse, do hizse, vnocsi je mesüvao, szpovedávao betezsnike pohájao, vudné pocsivao i bogámolo. Kda szo njemi narácsali, naj pázi-na szébe, je odgovoro: vu mojoj fari ne ga csloveka, ki mi me odao. Vszi, escse deca, mladina szo mocsno vu szebi zadrzsali to szkrovnoszt i za vesz szvet, niti za ponüiane peneze ne ovadili, kde sze zdrzsáva njihov dühoven pasztér.

Prinjem sze je túdi zgodilo, ka je Jezus szvojjm apostolom obecsao, to ka dokecs on ne dopüszti, njemi nikaj nemorejo. Ednok szo puntarje vono hiso prisli, kde je zajütrek meo. Kda je hizsni goszpodár ovára, hitro ga na pod pod eduo korito szkrije. Dvajsزتikrát szo sli kre korita i ne njim je na pramet prislo, ka bi je gorizdignoli. — Eden drügi hip je v lesztvici v stali lezsao i nanjem puno szená, stero je marha jela. Vüra njegova je escse ne prisla. — Szlednje szkrivaviscse njegovo je bilo pri ednoj dovici v Milandrie vészi. Tú szo ga vlovili, kda sze je rávno mesüvat pripravlao. Vednoj ladi ga je najseo eden voják, kda je povisz podigno. Ováravsi ga, hitro nazáj püszli povisz, naj ne bode on zrok szmrti toga szvetoga dühovnika. Ali drügi szo ga v pamet zvéli, i mogo je nájdenoga dühovnika naprejdati.

Bitje, vézanje, preklinjanje, brszanje i vszakojaesko drügo razsaljenje je posztalo zdaj njegova plácsa za vnoge trüde, stere je za ovce, düse nemrtelne pretrpo. Vidite kak placstüje gresen szvet? Pa je vredno njemi szlüzsiti?

On je Jezusa szlüzso i szvet ga je záto preganjao, ár Jezusa túdi nemore viditi. — Eden voják, steromi je doszta dobra vcsino, ga je tak mocsno sztiszno, ka njemi je krv na nojéte priletela. „Neszrécsen, právi njemi v velkoj bolecsini dühovnik — jaz szem ti nkdár nikaj hüdoga ne vcsino, nego szamo dobro.“

Ali tá bolecsina ga je ne tak pekla, kak, kda szo njemi za betezsnike prinjem osztale szv. hostije vkrajzéli i oszkrunli. Naj to ne vidí, ocsi zapré i zvelikov zsaloszt-jov moli, „Goszpodne odpüsztli njim, ár nevejo, ka csinijo.“

Po deszét dnévnoj sztrasnoj vozi szo ga na szmrt oszodili i l. 1794. febr. 21. szo njemi glavo vzeli. Kda je na moriscse so, bogá je po poti moli i veszéi je bio. Njegovi fárniki szo jokali i jocsics edendrugomi pravili, táksi szo mogli biti inadsnji mantrniki tudi, puni szte-lovnm trplenjom i szdúsevnm veszéljom. 48 let sztar je bio Pinot Noél, kda je kak mantrnik Krisztusov i právi zglied dühovnikov vu nébo odhájao po ono plácso, stero njemi je, kak vszakomi dobromi dühovniki Jezus obecsao.

Lúdsztvo je po njegovih prosnjah doszta miloscs od g. Bogá dobilo, ka je znamenje njegovoga nebeszkoga odicseuja. Naj sze to ocsiveszno vúpove, to je naj bode on túdi med szvétece pristeti, (pizma szo zse v Rim paszlana) je gorécsse zselenje vszeh dobrih krscesenikov. Daj sze nam to Jezusovo Szrecé kem hitrej veszélo vcsakáti.

(Konec).

S.



## Jz zgodovina sv. materecerkva.

— Drúgo preganjanje krsztsenikov. —



o taksoj poti je vzelo zsidovszko lúdsztvo grozovitno kastigo za preganjanje Krisztusa i krsztsenikov. Po toj szpunjenoj szadbi bozsoj je *Titus* nazaj domo odiseo z szvojjm seregom v Rim, kde je, kak znamo, njegov ocsa Vespasian bio caszar do leta 79. ga. Po njegovoj szmrti szo szri rimlanci Titusa za caszara zebraeli, nego to najvisiso oblaszt je szamo tri leta noszo, pa je te vmro. Cslovek je jako dobre dúse bio, esi li, ka pogan; pravijo, ka je vszaki den za zgüblenoga drzsao, kda je ne meo priliko kaj dobroga vcsiniti. Za njim je njegov biat *Domitián* caszarsztvo prezkveo, ino je ravnao od leta 81-ga do 96-ga po r. Kr.

Krsztsansztvo je toga hipa v Rimi zse precí razsirjeno bilo, esi li, ka je Nero caszar krsztsenike steo z Rima z



cela odpraviti. Celo vu caszarszkoj palacsi i vu caszarovoj. okoliscsini szo vnogi bili, ki szo Krisztusa za Boga molili i krive poganszke boge zavrgli. Kda je Domitian to zvedo ino csüo od toga, ka krsztsenicje Krisztusa za szvojega krala majo, je zacsnö krsztsenicke grozovitno preganjati. Najprvi med vlovlenimi je bio vüjec caszarov *Flavius Klement* pa njegova zsenä *Flavia Domitilla*. Mozsa je dao caszar vmoriti zszszko pa odposzlaö v pregnansztvo, naj tam preide. Edna drüga *Flavia Domitilla*, caszarova tetica, pa dva szvetca po imeni *Nereus* pa *Achilles* szta tüdi pregnaniva z njov i njeva naszkori vmorjeniva, Domitilla pa vu vozi osztala do caszarove szmrti i te szo njoj posztelo vuzsgali, ka je vu njoj zgorela z szv *Theodorov* i *Euphrosinov*, szvojimi prijätelicami navküper. Te iztli caszar je dao vmoriti tüdi szv. *Gervasiusa* i *Protasiusa*, szine szv. *Vitalisa* i *Valerie*, steriva szta za casza Nero caszara za Krisztusa krv prelejála, ar szta na prisziljavanje poganszkoga caszarszkoga namesztnika ne stela poganszkim bogom darüvati. To szo szamo nisterni po imeni, jezere je racsun onih, sterih imena ne poznamo. Zsidove je tüdi dao moriti caszar, steri szo z Davidovoga pokolenja bili i kda je csüo, ka v Judaei escse zsive rod Krisztusov je dao vloviti i kszebi prignati v Rim dva kmeta, od steriva sze je poszvedocsilo, ka szta zaisztino vu rodi z Jezusom. Teva szta njemi kazala szvoje razdelane, zsüonate roke ino njemi raztolmacsila, ka Krisztus nescse zemelszko kralesztvo pa ka na konci szveta nazaj pride szamo. Na to jiva je odpüsztö ino tüdi z pregnanjanjom krsztsansztva henjao, nego ne dugo po tom szo sze rimlanci poreberili proti njemi ino ga vmorili. Bozszen cslovek je bio vu szvojem zsvljenji ravno kak Nero, pa to je veszelje nam, ka ti bozsni szo bili nasi najveksi neprijateljje.

— Rimszki papi prvoga sztoletja. —

*Szv. Petra* zsvljenje szmo zse vidili. Vmorjeni je 67-ga leta po rojsztvi Krisztusovom. Za njim je bio rimszki papa szv. *Linus* od leta 67-ga do 76-ga devet let. Vu Rimi sze je vu visisöj soli vesio, kda je zacsnö od katoliczanszke szv. vere ino sze zpoznao z szv. Petrom, ki ga je tüdi okrszto. Vidivsi pa szv. Peter njegovö znanoszt i vreloszt, ga je za püspeka poszveto i za szvojega nameszt-

nika i pomocsnika imenüvao. Po szmrti szv. Petra je prevzео ravnanje szv. matercerkve, stero je modro vodo. Csüde je tüdi delao vnoge, tak ka szo poganje tüdi zvedili od njegove csüdodelne moci ino szo ga zvali na pomocs vu belegah. Tak sze je zgodilo, ka je Saturninus consula\*) hcsi, stera je vraga mela, tüdi njega dala zvati pa je on iztirao vraga znje. Nego njeni ocsa je ne vervao, ka je to njemi od Boga dano, zato ga je dao vmoriti, kak comprnjáka iz zahvalnoszti, ka njemi je hcser zvracso.

Za szv. Linusom je papa bio szv. *Anaklet* od leta 76-ga do 88-ga. Ete je tüdi zse za csasza szv. Petra püspek bio. Doszta nevemo od njega. On je bio tisztli, ki je celi Rim na 25 far razdelo, ar je te zse krsztsenikov v Rimi doszta bilo. Vmro je za csasza Domitian caszara od mantranja poganszkih boharov.

Te tretji za szv. Petrom je bio szv. *Klement* prvi (za prvoga ga zoveme, ar je vecs papov bilo szledkar z tem imenom). Vodo je szv. matercerkev od l. 88—97. On je nikda z szv. Pavlom hodo okoli glaszit Krisztusa. Szv. Pavel pise od njega vu pizsmi szvojem k filippejcom. Od njega szamoga tüdi mamо pizmо, stero je on Korincsanom pizsao, kda szo tü krive vöre masztanole ino szo vnogi ne steli dühovnikom podrvzseni biti, nego szo sze odtrgnoli ino brezi dühovnikov steli vero drzsati. Vu tom pizsmi on izkazse, ka je Krisztus nasztavo püspeke, mesnike i diakonuse ino je lüdsztvo duzsno tem podrvzseno biti, zvüntoga, ka je aldov szv. mese pa predgo ne szlobodno kda i kde stecs i od koga stecs poszlühnoti, ar szó imenüvane persone za to od Boga odredjene i szamo ti majo oblaszt daritev izkazati i nameniti kde i kda de bozsa szlüzsba.

Escso to nam szvedocsi eta dogodba, ka szo toga hipa krscsenicje vervali odredbo Krisztusovo, ka je glava szv. matercerkve rimszki püspek, to je papa, ar csi to ne bi drzsali, te ne bi Klement papi pizsali, nego k szv. Janosi apostoli, ki je escse toga hipa zsivo i doszta blizse, v Antiochii, pa z toga vidimo, ka krivo vero vesijo, ki pravijo, ka je Krisztus ne nasztavo papinsztva i dühov-

\*) Consul sze je zvao csacznik i namesztnik caszarszki, kak dnesz den nisi-zter.

nikov, kak znamo od nisteri krivovernikov. — Szv. Klement je tüdi vmorjeni od poganov, nego kakso szmrt je ravno meo, zagvüsno ne vemo. — Od szv. Janos apostola szmo zse csteli, ka je 101-ga leta vmro, to je escse 4 let szledkar, kak szv. Klement papa.

— *Zsivlenje prvih krsztsenikov, vera njihooa i bozsa szlüzsba.*

Vu tom prvom sztoletji moremo praviti, ka szo krsztsenicje z veksega vszi szveto zsiveli. Vnoga trplenja, preganjanje poganov, i zsidovov, grozovitna szmrt, stera je na nje csákala, csi sze je zvedilo od njih, ka szo zavrgli poganszke boge, szo ne dopüsztila szlabim lüdem, ka bi sze okrsztiti dali. Krsztsenik biti i brezi greha zsveti je edna recs bila, za to zse szv. Pavel apostol nje szamo za szvetce zove vu szvojih pizmah.

Poszebno sziomake i betezsnike szo radi meli, njim vszi pomagali i je hranili. Ti premocsni szo tak delili szvoje dare, kak csi nancs ne bi njihovo bilo. Edna lübeznoszt Boga je prikapsila vküper vsze, ne sze je locso med njimi bogatec od sziomaka.

Za preganjalce szvoje szo molili vszaki den, za one pa, ki szo njihove rodjake zpomorili, poszebno, ar szo znali, ka szo neprijatela tüdi duzsni lübiti. Obleka njihova je bila proszta, ne hinavna. Jesztvina kratka i ne za zsele, nego za szitoszt rejena, stera sze je z molitvov zacsnola i dokoncstala. Vuogi szo med njimi celi den nikaj ne jeli, szamo na vecser. Za pokojnih düse szo sze poszebno szkrbeli i vu podzemelszkih pokopaliscsaj, vu tak zvanih katakombaj szo bozso szlüzsbo drzsati zacsnoli. Szv. krszt njim je vu taksem postenje bio, ka szo vnogi po njem vszikdar vu belo obledi hodili ino tüdi düse vecs ne z grehom zamazali. Ki szo pa zadoszta uezsrecsni bili vu greh szpaduoti, szo szvoje grehe najvecskrat ne vu szkrovnoj szpovedi, nego ocsiveszno po imeni vadlüvali pred vszehmi i tak pokoro delali. Szveti hizsni zakon, steri je pred poganami ne meo jako velko postenje i sztalnoszti szo szveto csuvali, dühovni red poszlüholi ino csi szo betezsni bili, tüdi dühovnike domo dali zvati za volo szpovedi, precsisesavanja i szlednjeza

mazanja. Vsze to nam szvedocsijo sztarinszka pizsma etih csaszov.

Na meszlo zsidovszke szobote szo na szpomin gorisztanenja Krisztusovoga, stero je v nedelo bilo, nedelo zacsnoli za szvetek meti, kda szo vküper zprisli szkrovno vu kaksoj hizsi ali podzemelszkoj votlini na „vlamanje krüha“, kak szo pravili, to je na szv. meso, pri steroj szo sze vszikdar vszi precisicsavali i szamo tisztli szo sli pred njim k szpovedi, ki szo sze ne za izcela neduzsne csütili. Szvetili szo te zse tüdi poszebnö bozsics, vüzem i riszale i nisterne drüge gode zsvljenja Jezusovoga, ovacsi szo pa vszaki den za szvetek zvali, ar szo pravili, ka sze krsztsenik vszakomi dnevi, steri ga blizse prinesze vekivecsnoszti, veszeliti more.

Apostolje szo püspeke znasztlavili, steri pa dühovnike, ki szo szvele szakramente delili, mesüvali i predgali i tüdi szo vözaprli iz obscinszta krsztsenikov takse, ki szo sze pobosati ne steli na peldo szv. Pavla apostola, ki je zse szam eto kastigo mogeo ednok na haszek düse nücati.

Vu veri szo bili podvrzseni papi i püspeköm, kak je Krisztus zravnao. Nego nisterni szo sze znaisli zato, stere je satan zmesao, ki szo krive vere zacsinjali ino tajili zacsnoli eden eli drügi tao vere, ali szo pa namenili z tem pridobiti vecs zsidovov i poganov, ka szo z zsidovszke i pogauszke vere kaj vu krsztsanszko notrimesali. Zse szv. Paveo sze vojüvao proti njim, szv. Janos je pa szvoj Evangelium ravno proti krivovercvm pizsao. Po imeni je imenüvali nam je ne vreduo, ar dendenesnji zse nikoga nega, ki bi tisztle vöre vervao: Kak szo sze zacsnole z vrazssov pomocsjov, tak szo tüdi minole vu kratkom csaszzi, szv. maticerkev pa osztlala dale, kaksza je bila poleg nasztavlanja Kristusovoga.

*Bassa Ivan.*



## Cslovek.

Augusztus.

— 1 —

Escse ednok od 30. do 50 leta.

**Z**se vecskrát szam szi premislávaó, kak dobro je ednomi prosztomi páverszkomi csloveki, ali pa rokodelavci; mirovno zshivé i doszta lüdjé od njega ne csákajo. V tjedni vu delo sztopi, v nedelo pa vu cérkev ide. Csi sze kaj malo razcsemeri, velki kvár sze njemi ne zgodi. Csi je pobožsen, nancs ga niscse v pamet nevzeme, ka bi sze stimáo, za to je ne zadoszta bogat. Z szveckoga veszeljá szamo eden máli tal zadobi i nancs ne csüti velko szküsávanje, ka bi sze k szveti pridrgno. I csi more szlovo vzéti od etoga szveta, to njemi lehko ide, ár doszta ne odsztávi, i z málov zagovornosztjov sztopi pred Bogá. Taksemi prosztomi csloveki nede zsmetno vu nebésza priti. Ali da je eto zemelszko zshivljenje szamo proba i niscse ne pride vu nebésza, csi je szvojo probo ne posteno presztao, záto je escse proszti cslovek vnogim szküsávam vödjáni i lehko sze potekne, znábiti gorisztáne, ali znábiti vecs gori ne sztáne i na szkvarjenje pride.

Na példo: zshivljenje je szpodobno k sürkoj poti, stera vszigdár naprejpele ali vu nebésza, ali pu vu pekel. Csi je zdaj zse sto na pol poti priseo i escse zseno pa deco more z szebom neszti, csi je do eti mao glih vsze dobro slo, hitro sze njemi zdaj lehko kaksa neszrecsa zgodi. Gda szi nájmre ti priseo k onoj stácii, steroj imé je hizsni zákon, nájednok sze k tebi prilizse eden klantos. V gucs sze z tebom püshti i ponüdi sze tebi, ka de te szprevájao, ár njegova pot tüdi rávno tam tá pela. Po poti de ti vszefelé gucsao. Kak bozsni csaszí hodiyo, penez je malo; kaksa nevola je to, csi cslovek poleg dugov more escse deco i zseno hrániti; ka szta dedek pa babica csloveki tak dugo na sinjeki i nescseta mreti; ka csednomi sztoji szvet; ka to nemore greh biti, csi sze sto za szvojo familio szkrbi, ka je neszpameten ou cslovek ki ne zgrábi szvojo szrecso, z stere kaksi haszek na njega gléda. Tehi

sze pa gláva vrti i poleg rávne ceszte sze ti szkázse edua drůga pot; on kltantos te ráta, naj bi na ono pot sztopo, on tam ne zabłodi, ár jo dobro pozna, pa hitrej cil szvoj doszégne. 'Ti szi to miszlis, ke szi sze na dobroga voja namero, za njim sztápas i ednok szamo vu blati vojznes z zsenov vréd. Tvoj potni tiváris te pa nihá i escse bole potehzsi, naj bi sze szplóh zalejao — ino z hrzanjom ide iszkat drůgoga csloveka, koga bi znova pogůbo. Znás, sto je to bio? Hůdi důh parovnoszti.

Rezi prilike ti scsém escse delo razłozsiti. Csi sze sto ozseni i zácsa goszpodariti hitro sze vu dugé szmeté. Z molitvi sze szpozábi i escse vu cérkvi do kakse szvecke szkrbi vrtele vu njegovoj glávi. Csi szi pa mesterszki cslovek, te pa escse po nedelah i szvétkah delas i nemas csasza k bozsoj szlůzsbí prihájati. Csi más kaj na odajo, tvojeja blága falingo zamucsas ino sze veszelis, csi szi koga zcseszao. Csi szi sztárisam telko zaglůsao, ka szo grůnt dáli na tébe szpizati, te njim ne dás to, ka szi njim obecsao i zagvůsno nebi doszta márao, csi bi dnesz cvoknoli. Brátja i szesztre sze pa morejo za szvoj herb právdivati, ár njim ga ti ovacsi vő ne dás. Deco nescses vu solo posilati, ráj szi csi do ti ona domána kaksí haszek. Z szoszidami sze právdivas za mejo, lecses okoli fiskálisov i birovije, tajis, szlepis, krivo priszégas za edno grůdo zemlé.

Od leta do leta sze poveksáva vu tebi porovnoszt i vu tvojem szrci je na meszto Bogá zláto tele goriposztlávleno, to molis, tomi dén i mocs szlůzsis. I kaksí je tvoj Bog, taksi i ti posztános, norcsaszti, kak tele. Kama bole sztárovicsen szi, vsze blizse szi k grobi. Nika ne voscsis drůgomi, vsze bi rad k szebi zagrabo, escse od szébe zatsjis vszo potrebno. I tvoja vkůpporobléna vrednoszt sze ednok li raztepé, ár ti szmrt prevzeme vsze, ka szi szi szpravo i herbasje do szi z szmejón tálali tvoje bogásztvo.

Záto bodi cseden i szpameten, naj nebi na hůdo pot zabłodo, i za kaksimi zapelávcami hodo. Szkrb noszi na szvojo deco i csi njim nemas dati nikse herbije, daj njé navcsiti na kakso mestrio, ali v krscsanszkom postenom meszti i pazi na njé, naj sze ona z Bogá nebi szpozábila, naj sze nebi szamo k zemli pridrgnola.

„Lehko je tebi tak gucšati — právis ti — ali sto more zseno i eden sereg decé hrániti, on dosztakrát neve, gde bi krajcar vzeo, ka bi szi szol küpo“. Poszlüsaj szamo pripovedávao bom ti edno isztinszko zgodovino.

Bio je niki sziromaski szabolek, ki gda je zácsao na szvojo roko delati, je nindri ne dobo dela; ka malo gotovcsine je meo, to je hitro goriodislo, i tak je ne meo niti penez niti dela. Csi pa k tomi sto escse deco i zseno má, onomi je escse vsze hújse sztrádanje. Zsena je od vnoge nevole betezsna lezsála, mála njegova deklicska je pa od zsalosztí z szkuzami prag mocsala, ocsa je pa szkoz okna glédao, csi bi njemi sto kakse delo prineszao. Tmicsna nocs je bila, vihér je troszo obloke, tak da bi tomi nevolnomi szaboli vu vüha kricsao: nega nikse pomocsi. Szabo szi je pa zdihávao z globocsine szrcá k onomi, ki ne zapüsztí nikse szvoje sztvorjenje. Ali pomocs bi zdaj vcsaszí trbelo. I odked bi prisla vu toj dezsevnoj nocsí pomocs? Jaz nebi znao, ti tñdi neves, ali dobrotiven Bog zná i on tñdi posle pomocs tá, gde je nájvéksa nevola.

Gda bi szabolek z rosznatimi ocsmi tak z szrcá bogámolo, nikák ruzsi gori po sztubah i k njemi sze vu híziesko potrñdi. Szluga szoszedne gosztílnice je to bio. Eden tñhinszki goszpod sze tam zdrzsávao, ki je na gojčno nove hlacse potrebávao. Szluga, naj njemi nebi trbelo vu tom bozsnom vremeni dalecs hoditi, sze je k tomi blízánjemi szaboli potrñdo, ki sze je rávno k Bogi za delo zdihávao. Sziromaski szabo hitro prekszkocsi k tomi tñhinci, ki vidivsi njegovo sziromasko obleko, sze ne prevecs na njega zavüpao, ino ga pita, csi bi meo vüpanje obleko napraviti; szñknja je drága i skoda bi bilo, csi bi kaj zafusao. Ráj njemi dá nisterni krajcar, ka sze je tá potrñdo, i dá drñgoga szabola zazvati. Csi szo szabola té recsi glih zsmetno sztanole, itak je gorizeo delo. Domá szi priszéde, csi je glih szlab bio od gláda, ali eden pogléd na betezsno zseno, na oglajeno deco njemi odzsené glád i szen — i gda je zorja pocsila, opravo je dogotovo.

Na povedano vñro je odneszé; i tñhinec je z njim prevecs bio zadovolen. Vecs plácsa sziromaskomi szaboli, kak je on proszo. Ali Bog je njemi vecs dao, kak szi je on proszo. On goszpod jo meo vu várasí vecs poznáncov,

pred sterimi je pohválo lepo delo toga szabola, ki je od toga csasza mao telko dela dobo, ka njemi je vecs nigdár ue trbelo sztrádati.

Z té példa sze navcsi: sto sze vu Bogi vüpa ino na njega naszloni, on zadobi vsze, ka potrebüje.

Z nemskoga: *Szlepec Ivan.*



## Scsipkov sopek lübléne materé.

### V.

**P**risesztni den je obraz Károlov malo bole miroven bio.

Lübléna mati je vszikhár prinjem bila, i sze zadrzsávala od vszega, ka bi szina znalo razzsaliti. Ali ár je tiszti dén pri szvétom obhajili to proszila blázseno devico, náj njoj na pomocs bode, ka sze njoj poszrecsi od szina vkaj vzeti revolvo, pazila je nato prijétno priliko i kda bi tá prisla, etak právi szvojemi szini:

— Drági moj Károl, ti znás, ka szam pred tebov nikdár nikaj ne zatajila. (Zadoszta zsalosztno.)

— Zaisztino je, lübléna mati, odgovori betezsni, ti szi vszikhár tak lübléna tak dobra bila proti meni, da sze je meni tvoja lüblézen i dobrota dosztakrát za szlabosco vidla.

— Lübléni szin, to szam ne záto naprej prineszla, ka bi szi ti zdaj na vsza ona szmizslo, ka szam tebi delila. Ve szam száma jaz tüdi tvoja i vsze je tvoje, ka je moje. Szamo to mené boli, da ti nescses meni dati tiszto, ka szam te zse vecskrát proszila.

— Ka je to, drága mati?



Mati na blazino pokázse govorecsa :

— Tiszta revolvá.

— Tebi je ne trebe !

— Za szpomenek jo scsém obrzrsati.

— Zsalosztén szpomenek bode to, draga mati, ali prle mi dopüsztí, ka vövezem nabitek.

— Ka ? Te je nabita tüdi ?

— Da, lübléna mati !

Károl zszmejom gléda revolvó, vövezeme nabitek, potom jo pa ponüdi materi.

— Hvála-právi mati i od veszelja szvojega sziná obimné.

— Ali ti tüdi vzemes od méne kaj ?

— Zakoj drága mati ? Meni je zse vecs niksi szpomenek ne potreben, zdiháva szí betezsniik. — Zdaj szí zse szamo ti nájlepsi i náj lüblenesi szpomenek mojega szrca.

— Dobro je dobro, právi mati, tak nescses vzéti, ka tebi tvoja mati dati scsé.

— Ne, moja mati ! szlobodüje sze betezsniik. Ne drzsim za potrebno, ka bi szí ti nad odebiranjom szpomenka glavo trla zdaj, ve za králki csasz tak merjem i konec bode meni. Csi po tom zsitki resz drügi zsitek pride, te tüdi ne potreben szpomenek, ár mojoj lübéznosztli do tébe szmrt ne vzeme konca. Ve záto drága moja mati, kajkoli mi dás, rad vzemem.

— Ovo, moj szin, to je moj szpomenek ! právi mati i szini edno szvetinjico da, nasteroj je nevtépeno popri-jétje blázsene device Marije bilo gori. Vzemi jo proszim te i noszi jo na tvojih prszah.

Betezsniik sze zcsüdíva i pravi :

— Drága mati, nescsem tebi zsalosztí delati, ali proszim te, noszi jo ti meszto méne. Jaz bi jo szamo oszkruno. Ti verjes vu moci blázsene Device jaz pa ne. Záto povej njoj, da njeno szvetinjico bodes ti noszila meszto méne. Csi bi jaz tüdi vervo vu njenoj lübavi, lehko mi verjes, da bi to szvetinjico vszidkár pri szebi noszo.

Mati tiho posztáne, da ne bi szina drázsila i zsalosztno ga gléda vsa právi :

— Lübléni moj Károl itak moj blagoszlov, steroga ti vu imeni nebeszke materé delim, ne zavrzsi.

Z szvetinjicov krizsa sziná na cseli, odide vu szvo jo hizso i tam milo i britko jocse. Potom je escse tiszti dén goriprískala kapelico blázsene device Marije i k njenim nogam polozsi od szina zadobleno revolvo i zahválno molitev.

Oh, ve je to bila prva zmága, stero jo lübléna mati dobila nad nevernov düsov sziná.

## VI.

Májusa 16 toga je bio rojsztni dén Károla.

Lübléna mati sze ne szpozábila z toga, zse eden dén pervle sze szkrbela, z kem bode szvojega szina pozdrávlala.

Károl je naime jáko rad meo korine. Záto je drügi den zajtra eden lepi scsipkov sopek szkitila, i zavrzseno szvetinjico vu edno rozso szkrila. Potom je z sopkom odisla vu cérkev, kde je pri dvema mesoma, sterive je za poverjenje szvojega sziná dála szlüzsiti, vcsaszi tam pred oltárom pobozsno molila. Po mesi je zrávenh Karoli sla, ki sze je zse zbüdo.

Dobro jutro, lübléni moj szin! — pokloni sze mati. -- Bog te naj zsive escse dugo let i za szpomenek vzemi ete scsipkov sopek. Pred 28-letmi da szí na ete szvet priso, szam te z velkov lübvov glédala, kak szí vu zibeli pocsivao i szam te „za mojo ríszalszko rozso“ ime-nüvala.

Dnesz ti glédaj té sopek, steroga tvoja lübléna mati tebi da kak zalogo szvoje lübavi.

Karola szo ete recsi jako pri szrci prijéle. Z kuznimi ocsmi obima szvojo mater i roké kúsüvajocsi právi :

— Ti szí na szveti najbosa mati!

Potom preglejúje sopek. Pridiháva rozse, i na dale etak právi :

Obvarjem te sopek. Niham ga poszühstiti ; i jeli moja szlatka mati, csi merjém, na moj grob ga bodes djála ? I vu mojoj hizsi ga bodem drzso, dokecs te ne odsztavim.

— Tak rad gori primles te sopek? pita ga mati z neškoncsanov radoštvov.

— Z pripravlenim veszeljom! Ve me za tak blazsenoga dene, ár szo korine jáko lepe. Gde szí je kúpila? Lehko v Florenci?

— Ne, nego vu nebeszkom országi, právi hitro mati.

— Vu nebeszkom országi! Vu nebeszkom országi! sepece Karol. Žaisztino, csi jé nebeszki ország, te szamo tam morejo tak lepe rozse rászti.

## VII.

Mati je na szébe nehala betezsnika, i szí je to premislávala, ka bode szin delo, csi vpamet vzeme vu rozso szkrito szvetinjico. Karol je pa csüdécs glédo rozse, i glédavsi je vuednoj vára nikso lescécse recs. Hitro odpre rozso i csüdivajocs vidí, da je lescécsa sztvár ne drügo, kak szvetinjica na steroy je bio kep csisztoga poprijétja blázsene device Marije, steroga je on pred nisternimi dnévi zavrgeo.

Vu roké jo vzeme, i brezi toga, da bi znao ka dela, goriszkrícsi:

— Oh, kak lepa Madonna je to!

Zda jo k vüsztam neszé i kúsue.

Vu tom megnjeni kaje prehodilo szrcé Karola?

Szilno szpreobrnjenjé je bilo to, stero je odprlo njegovo pamet i szrcé. Tak sze je njemi vidilo, da száme blázsene device, nebeszke Matere glász csüje, stera etak právi njemi:

— Jaz szam tvoja nebeszka Mati!

Ztem je obládani bio.

Vu ocsi szo njemi szkuzé prisle.

Vcsaszí szvojo lübleno mater dá zvati.

Drága moja mati, primle gori náglo pridocso, glédaj szamo, tú je szvetinjica, stero szam zavrgeo. Ovo nazaj je prisla vu sopki. Popravíci je z nebeszkoga orszaga priso. Oh, kak milosztlivno dobra je blázsena devica Maria! Ona je dála meni nazáj zse dávuozgübleno vero. Zdaj zse verjem vu njej i od tebe jo escse bole lüblim i postüjem.

Na ete recsi szo szo szkuzé vészélja i blázsensztva polejále njéno lice.

Z glasznim i vészélím kricsom sztiszne povrnjenoga szina na szvoje szrcé, ki je dühovnika zselo, náj sze z szmilenim Bogom zmiri.

Za máli csasz pride on redovnik ki je zsalosztno mater pred dvema tjednoma etak tolázso :

— Szamo sze vűpaj! Szvéta devica povrné tvojeja szina.

Gda je redovnik uotrisztovo, Karol je szvetinjicov na sinjeki vu sztolci szedo. Pred njim na ednom malom sztoli je pa bio sopek i razpitje lűbléne materé.

Dühovniki sze je z velkov pokornosztjov szpovedo i kdabi odvezanje dobo je etak pravo :

— Lubléni dühovni ocsa, popravici morem vadlűvati, da je denésnji den naj blazsenesi den mojega zsitka. Oh ! kak blázseni szam zdaj ! Vűtro k szebi vzemem preszvéto telo i krv Goszpoda Jezusa Krisztusa, te pa lelko poméne pride blazsena devica Marija, da me odpela. Z vészéljom merjem.

Na drűgi den szo poleg njegove hizse oltár gorposztavili. Dühovni ocsa szo meso szlűzsili, pod sterov sze je on z náj veksov poniznosztjov precsiszto.

## VIII.

Karol je potom to zselenje meo. da bi rad bio, csi bi dve nűni pri njem bile ; stere bi vu dné i vu nocsi na njega szkrb mele.

Lűbléna mati je z dovolnosztjov szpunila prosujo szina.

Nűne szo obscűdovale pobožnoszt betezsnika i ár szo poznale njegovo pretecseno zsvilenje szo ga proszile, náj njim pove, kak je neveren posztal ?

Karol na szlednje popűszti prosuji nűn i eden deu etak právi prednjoj nűni :

— Ki sze za nevernoga kazse, je escse ne taksi. Lehko právi, de ja neveren, ali ki je vu táksem návuki bio gorszhranjeni kak jaz, nemore celo táksi posztánoti. Moja od roditelov i vucsitelov vu mojo dűso vlejárna vera je tűdi ne preisla célo, nego szamo szo jo zagrlili trplenja i moji velki grehi. Naj verjejo lűbléna Gabriella szesztra k tomi, náj sto neveren bode, escse ne zadoszta, csi táksi scsé biti! Znam, da sze nepriatelje szvéte matere cėrkvi szmejáli bodo nad mojím povernénjom, ali jaz zato nikaj nemáram, ve oni nemajo drűgi cio, kak Krisztusa spotati i proti szvetoj materi cėrkvi beszneti. Takse spotanje rad prenásam i rad trpim. Na nyihovo odűrjárvanje tűdi doszta ne dam ve oni odűrjáravajo vszákoga, ki sze z hűde poti na dobro pot povrné i ga za „szlaboga csloveka“ drzsijo. Naj bodo prepričsani Gabriela szesztra, ka iz szrca gucsim i dobro znam, ka gucsim.

Rávno to je pravo Károl redovniki tűdi kak njegovomi dűhovnomi ocsi, ki szo ga vecskrát pohodili i jih proszo, náj bi ga znovics i znovics odvezali. Med tem je vecskrát ponávlaó, ka je njegova nevernoszt ne isztinszka bila, ka sze z toga lehko szpoznalo, da kelkokrát je na szmrt miszlo vszikhár ga tozsila dűsnaveszt i ga sztráh obiseo. Kda je zvedo, koliko sze njegova lűbléna mati szkuzila i keliko molila za njega, rad bi vido tisztli oltár, steri je szvedocsansztvo szkuz i molitvi tuzsne materé. Ali vracsitelje szo zavolo njegove szlaboszti niti to ne dopűsztili, ka bi ga na sztolci neszli vu cėrkev blázsene Device.

Ali materna lűbézen vsze gornájde.

Najsła je priliko, da sze tá prosnja lehko szpuni.

Velko podobó dá napraviti k oltári szpodobno i tá da szini. Károl jo k szvojoj poszteli da posztaviti — poleg je pa bila fotografija lűbléne materé i sopek — i blázseno je ponávlaó recsi :

— To szo moje veszélje, moje blázsensztvo !

## IX.

Od povrjenja Károlovoga je dvá tjedna minolo. Njegov sztális je ednáko szlab bio.

Med tem sze trikrát szpovedo i preciszto. Po tré-jom obhajili je gorivzeo szlednje mázanje túdi.

Za dvá dni sze páli szpovedo i preciszto.

Pri betezsniki klecsécsa mati i edna nūna szta rozsni venec molile.

Na ednok csűjeta hripanje.

Károl nazáj nagne glavo i je zvűnszébe.

Mati sze tá pascsi, vu szvoja narocsa ga zdigne, na pomocs zové Jezusa i blázseno Devico i moli za mirajocsega.

Njeno molutev je poszlűno G. Bog, ár sze je vcsakala, ka sze je szin povrno i vu njeni nárocsah dao nazaj szvojo dűso szvojemi Goszpodni i Szvoriteli.

Lűbléna mati je tiszti rozsni sopek, steri je sziná na dobro pot povrno vu ocsinszkom grobi vu edno zláto poszodo polozsila, kak je Károl zselo.

Nakrizsi je bila podoba csisztoza poprijetja blázsene device Marije i pod podobov ete napiszek:

— Quod Deus imperio, tu prece Virgo potes to je:

— Ka Bog z zmozsnosztjov, ti Devica z prosnjov lehko vcsinis.

## X.

Za volo pravice escse naszledűvajocsa moremo povedati.

Károl je pred szvojov szmrtjov eden tjeden to proszo od dűhovnoga ocsa, ki szo ga pohodili:

— Dűhoven ocsa, oblászt njim dam to je dopűsztim, ka po mojoj szmrti, kak i kda sze njim za pripravno bode vidilo, náj razglászijo moje povernjenje. Náj vcsinijo to na diko csiszto poprijete device Marije, pa túdi záto naj drűgi neverni moj zgléd naszledűjejo.

Dűhovni ocsa obecsajo to betezsniki. I kda bi prisla prilika razglasenjá, perle szo lűbленоj materij na znánje dáli stera je to pizjala nazaj:

— Daj dobrotliven Goszpodni bozse, da ona csűdna

zgodba, stero zdaj dūhoven ocsa razglásziti zšelejo, bode tolázšba vszákój materi, stera je za volo grehov szvojih szinov vu táksi sztális prisla, vu káksem szam jaz bila i naj bode kakstécs velka nessesreca, szamo sze naj bát ri i vūpa, kak szam sze jaz bátrila i vūpala. I szpoznala bode ka je prosnja blázšene device Marija tak velka i mocsna, ka po njoj G. Bog szpuni njeno zvelicsavno zšelenje.

Po „Vir. Kert“ : *Dober prijatel.*

(Konec.)



## Navuk za meszec augusztus.

Nedela po Velikoj mesi. Szvéti Joakim.

**P**o zvisávanji nebeszkom to je po korunūvanji Blázšene Device Marije, ka szmo na veliko meso obhájali, sze szv. maticérkev szpomeni z onih drágih sztarisov ki szo jo na szvet dáli, szpomené sze z njénoga ocse szv. Joakima i zednim tūdi z njéne materé szv. Ane, stero god escse zosedz julija 26-ga obhája.

Zmiszlimo szí mi tūdi zdaj na njidva. Isztina, ka szv. pizmo od njidva mucsí, ali glasšno szvedocsíjo od njidva pobožnoszti szvéti sztarinški ocsáki. Szv. Epifanim píse „*Marijini sztarisje szo bíli Joakim i Ana, kí szo sze szvojím zšivlenjom Bogi dopadnoli i szpodoben szád tūdi rodili, szvéto Devo Marijo, cerkev i zednim tūdi mater bozso*“. Bogi szta sze dopadnola i natelko szta sze dopadnola, ka szta njidva na szvet dalá mater bozšjo, preciszto Devico Marijo. Zaisztino csūdūvanja vreden je mogo bití njidva zšitek, od nász nedoszegliva njidva szvetosz, ka szta to veliko milosceso od Bogá vredniva bílá zadobiti. Nad tov velikov i zmosznov oblásztjov sze csūdécs szv. Damas-

cenzski János goriszkricsi „Oh blázseni pár Joakim i Ána! Vama je vszaka sztrár podvrzsena. Po vama je dobo Sztvoritel od vszeh dárov nájimenitnesi dár, naime csiszto mater, stera je szamo Sztvoritela bila vredna“.

Csi je pa tak velika Marijinih sztarisov oblászt, pitam



Szv. Joakim i Ána z Marijov v cerkvi.

vasz lübléni estevci, mogose bi bilo to veliko zmozsoszt szamo za szébe obdrzsati, i nász zsnjov ne pomagati? Ki lübi on pomága, keliko li more. Szv. Joakim i Ána pa lübita nász, ovak jedine hcséri nebi Bogi na szlüzsbu poszvétila, nebi jo kak tri leta sztaro deklinco v cérkev



odpelala, naj tam tiszto mi szlüzsi, od koga szta jo dobila, naj sze pripraví za vredno mater Jezusa Krisztusa i za vredne mantrnico vszeh mantrnikov. Njidva hcsi je za Jezusom za lüdih naíme náj vecs pretrpela. Za mantrnico szta jo dalá, ár szta nasz lübila, za pomocnico je pontüjata, ár nasz lübita. Marija nam je mati, Szv. Joakim i Ána pa szo sztarisje Marijini. Decsica bezsimo k njima, naj sze pri materi nasoj molita za nász, ka bomo vszi dober szád rodili kak njidva toga nájbolsega: Marijo. Dober szád szo vasi dobri fárniki, dülovníki szo vasa dobra deca sztarisje, je vas neduzsen zsitek mladina i decsica.

Szklenem moje recsi szrecsmi szv. materecérkvi „*Hválimo dicsnoga mozsá vu njegovom pokolenji, ár njemi je Goszpod vszeh národov blagoszlov podelo i szvojo uocsino je potrdo nad njegovov glavov*“.

(kj.).



### Edna zapoved — nasa duzsnoszt.

**T**o naj prvo, ka je kednoj dobroj spovedi potrebno je: *düsneveszti zgründavanje*, to je; premislavati, kakse grehe je sto vsino od szlednje szpovedi? I naj to lezse szpuni more k szvéto mi Dühi Bogi moliti, naj me pamet preszveti. Po tem po redi vzeme grehe, stere je zmislenjem, pozselenjem, govorjenjem ali zcsinenjem vsino. Oprvim naprej vzeme deszétere Bozse zapovedi, ino etak premisláva: Jeli znam to vsze, ka eden krscsenik more znati, naj vecsno zsvlejnje zadobi? Vörjem, ka nam szv. Mati Cerkev naprej dá, szam poszlúsao ali csteo takse recsi, stere szo proti krscsanszkoj vöri — poszlúso szam Bozso recs, stero szo mi drügi oznanüvali, ali mi je Bog szam vszrei obüdo — pobüdo szam vöro. vüpanje i lü-

béznoszt vmojem szrci — ne me je szram bilo za volo moje krscsanszke vöre — prekrizso sze szam, gda szo me drügi vidili — ne szam rábo tákse skéri, od stere szam Bozso mocs csakao (comperníjo) — ne szam sze zavüpo v Bozso miloscso na telko, ka szam sze záto tak dugo ne szpovedo, ar szam szi miszló, ka je Goszpodni Bog miloszti ven ino mi grehe odpüsztí csi glih bom dugo vgrehi — szpunjavam zapovedi Bozse, hodim dosztakrat k Szvesztvam — dobro szam opravo moje szpovedi — poszto szam sze one dni, stere mi szv. Mati Cerkev zapove i tak na dale.

Drüga zapoved: Tvojega Goszpodna Bogá iména zamán ne vzemi. — Jeli: szam Bogá i Jezusa imé ne rabo za preklinjanje — vsemeraj szam ne Bozso pravico odürjavo, ne szam Bogi kaj obecso i neszpunjeno nihao — ne szam znoro mojega blizsnjega i tak na dale. I tak vsze deszetere zapovedi szi premislavamo. — Ta dale naprej vzememo szv. Materé Cerkvi petére zapovedi. Jeli szmo szamo edeu ali vecs grehov vcsinili, jeli szmo ne bili tálnicke vlüdszkih grehíh, szteri szo: drüge na grehe rátati, prepovedano delo zapovedati, vdrügih greh privoliti, drügoga na greh nagibati, drügoga gresno csinenje hvaliti, drügoga greh zamucsati, drügoga grehi sze prekpüsztíti, ujih vgrehi pomágati, drügih grehe zagovarjati. — Jeli szmo drügi na pomocs bili, gda szo oni telovno ali düsevno nevoló meli? Jeli szmo szpunili nase sztálisne duzsnosztí. Tü sztárisje morejo miszlití na ono duzsnoszt, stero proti szvojim mlajsom májo! Tak gda szmo zse vsze na vpamet vzeli, ka za greha szmo vcsinili, ali dobroga zamüdili téda pride ta drügi del szv. pokore Szvesztva: *poszalüvanje grehov.*

Poszalüvanje grehov je tak potrebno, ka brez poszalüvanja nega odpüscsenja, to nikaj ne more zadosztiti. I lüdjé ravno na to obruejo to naj ménso szkrb. Pozsalüvanje je odürjavanje grehov vise vsze drüge hüdo be i zsaloszt vszrci, ka szmo Bogá zbantüvali zmocsnov oblübov, ka Bogá vecs nemo zsalili. I to je ne velko delo. Csi szi zsmiszlímó ka je gresiti, greh vcsiniti, csi znamo, ka zgrehom Bogi necsaszt nepokornoszt, odürjavanje i nezahvalnoszt zkazsüjemo; csi szi zmiszlímó, ka ztem szebi kvar delamo ar szi vekivecsuo pogüblenje zaszlüz-

simo ; csi sze szpomenimo kelko je trpo nas szladki Jezus za nasi grehov volo, pravim csi to vsze na vpamet vze-memo, te nam nede zsmetno grehe szí pozsalüvati. I csi grehe zaisztino pozselüjemo — i tak szmo duzsni csiniti, ar nacsí odpüscsenje nezadobimo — z toga izhaja edna mocsna oblüba, ka vecs nemo gresili.

Tak moremo nihati grehe — i novi zsítek zacsnoti. I ne dojde praviti : Bog moj nescsem vecs gresiti, nego ocsitno moremo oblütiti, ka té pa té greh nevcsinim vecs, to pa to ta niham i etak bom delo. Gda je Klodvig francuszkí krao vleti 496. szv. krszt steo gorvzeti i je vido to velko parádo, je pitao szv. Remigiusa : „Széti ocsa, to jo tiszti ország, steroga szí meni obecsao ?“ ino na krsztni sztüdenec pokáza jocs njemi veli ; „Glej, to szo vrata onoga országa. Nagni glavo, deni doli prevzetnoszt i oblecsi sze vpobozsnoszt i poniznoszt ; moli ka szí do etiga unal szeszgo, i zezsgi, ka szí molo !“

Glejte to je *mocsna oblüba*, zezsgati ka szmo lübili : grehe, i csiniti, ka szmo zamüdili : jákoszti. Zaisztino sze moremo szpreobrnoti, krscsenik more zvöre zsveti, on more na szvoje zvelicsanje szkrb meti. Záto pravijo szvéti ocsáki, ka je szv. pokore Szveszto „drügi, novi krszt“. Sztari, gresen cslovek sze more zlecsti, i novoga, szvetoga csloveka oblecsti, Krisztusa zsviljenje more zsveti, csi z Krisztusam scsé kralüvati.

I csi to vsze szpuni, csi zná, ka je njegov namen na etoj zemli, i kama scsé pridi, te z szrca rad poklekne pred szpovednico. Vö sze scsé zmiriti z Goszpodnim Bogom, novi zsítek scsé zacsnoti, zato veszélo ide konomi, steromi je Krisztus oblaszt dao, grehe odpüsziti, koga je za szvo-jega namesztnika posztavo. To je taksi cslovek sze rad szpove i ne szamo ednok vleti, nego vecskrat to vcsini. On tüdi rad szpuni, ka za tem pride, namrecs *zadoszta csinenja*.

Zaisztino cslovek je taksi szíromák, nevolen i szlab, ka zszvojov mocsjov bi nigdar ne mógeo zadoszta vcsi-niti za szvoje grehe. On je ednoga neszkoncsanoga Boga zbantüvao, nemogocse je teda njemi tomi neszkoncsanomi Bogi kaj prijéto vcsiniti, ka bi telko valalo, kak velko je zbantüvanje. Gresen cslovek bi mógeo teda zdvojiti, csi bi zszvojov mocsjov mógo Bogá zmiriti. I glej, tü proti

pride nam Jezus Krisztus. On je zadoszta vesino za nase grehe, ino da je on Bog, jednorodjeni Szin Bogá, on je neszkoncsano zadoszta csinenje doprineszo Bogi Ocsi za nász nevolne. Gda teda mi od dühovnika pokoro dobimo, to je nika drügo, ka mi tüdi znasov mocsjov telko doprineszemo, ka nam je mogocse i tak naso zadoszta csinenja z Krisztusovim vküpprikapcsimo. Zátó pravi szv. Augusztin: „Ki te je sztvoro brez tebe, te ne zvelicsa brez tebé“, to je, Bog te je sztvoro brezi tvoje vole, ali ne zvelicsa te brezi tvoje vole i djanja. Primli zato zdozbrim szrcem ka od dühovnika za pokoro dobis i opravi jo kak naj prvle ti je mogocse.

Kelko lüdih je zse veszélo i zcsisztim szrcem slo od szpovednice vkraj, kelko lüdih dá hvalo Bogi, ka je szv. pokore stvesztvo nasztavo! Zaisztino lepo pravi szaljezi-anszki szv. Ferenc „ka je edna dobra szpoved balzsam na düso gledocs, steri ocsiszti düso od grehov i zvracsi njene rane“.

Dobro delo je sze szpovedati! Ali dobro sze moremo szpovedati. Dobra szpoved peroti da szrci, vkraj vtrgne od zemle csloveka, ino ga k Bogi pripela. Naj cslovek dobro szpoved more vesiniti, na to je potrebno, naj od celoga zsitka vadlüje szvoje grehe i naj sze vecskrat szpove.

On, ki tak miszli, ka szo njegove szpovedi, stere je do toga mal vesino poleg ednoga zroka — kakti: ar je ne meo popolno pozsalüvanje, ali je ne bila cela, ar je nisterne grehe zbojaznoszti, ali szramezslivoszti zakrio — pravim on je duzsen edno szpoved od celoga zsitka opravit. Taksi tüdi more vadlüvati, kelko szpoved je tak opravo.

I csi ravno je taksa szpoved ne vszaksemi potrebna, ar je szvoje szpovedi dobro opravo, itak escse tüdi taksemi je doszta vredna. Ar doszta lüdih tak miszli, ka oni po krscsanszkoj vöri zsivejo, velkoga greha ne csinijo i tak njim je ne potrebno. Ali ne je tak! Mi szmo tak nevolni i szlabi vdüsi i teli, ka dosztakrat ne vzmemo na pa net, kak grozno szmo Bogá zbantüvati, tak szmi miszlimo, ka szmo ne gresili, ka szmo dobri krscseniki i itak sze je greh vnase szrcé szpravo, ar mi szebe bole lübito, kak drügoga, tak szmi miszlimo, ka szmo dobri — po pravici szmo pa velki gresniki. Tak cstemo od szv. Viucencija ka szo njega ednok k ednomi betezsniki zvali, steroga szo

lűdjé za dobroga krscsanika meli. Szv. Vincencij, gda je betezsnika vőposzlűso, je ne znao ka bi delo, tak lagoja je bila toga betezsnika dűsnaveszt; zato ga je proszo, naj edno szpoved oprávi od celoga zsitka; betezsniik je privolo na to i je vadlűvo grehe od celoga zsitka. Gda je te betezsniik szpoved opravo, ne je mogeo za doszta hvalo davati Bogi i szv. Vincenciji tak je blazsen bio, ár — pravo je betezsniik — csi bi ja to ne doprineszo bi sze mogeo pogűbiti. Vszaki krscsenik naj teda kszrei vzeme to priliko, ar kak szv. Terezia právi: „edno dűso, edno szmrt, edno szodbo, edno vekivecsnoszt — edne nemrtelne dűse edno zvelicsanje mámo“.

Ki szvojo hizso szvoj hram ne csiszti, za isztino szmetje i grdocsa sze szpravi vkűp vűjej. Vecskrat moremo teda nase hizse vűmeszti, ar csi dugo ne metemo, zsinetno jo je teda zcsiszti. Ravno tak je z nasov dűsov! Ki jo ne csiszti, ne meté, to je ki szmetje — grehe niha dugo na dűsi i vdűsi, on je zsmetno zcsiszti zsmetno opravi edno dobro szpoved. Zato moremo vecskrat kszpovedi iti. Dober i poredi cslovek szvojo hizso ne zapűszti, dober i právi krscsanik szvojo dűso ne niha vszmetji, vgrehi. I to vsze bole ar nevemo, gda pride szmrt. Tak je pravo nas Zvelicsiteo Jezus Krisztus: „csi bi hizsni goszpod znao vűro, gda tolvaj pride, bi ne dao szvojo hizso podkopati“ to je, csi bi cslovek znao, gda pride szmrt, bi ne tak neszpameten bio, ka bi vgrehi osztao, nego bi sze ocsiszto od grehov. I ta dale právi Jezus Krisztus: „Bojte pripravleni: ar neвете ne dnéva ne vűre, gda Szin cslovecsi pride . . . kak tolvaj pride Szin Bozsi“. Gda szi ne bodete miszlili, téda pride szmrt ino te mogli pred Szina Bozsega iti; gda te szi miszlili, ka je szmrt escse dalecs, ka escse csasz mate sze szpraviti i z grehov sze szpovedati, te pride po vász ino vasz posztavi pred Szodnika. I ka more teda taksi cslovek govoriti, kakso zagovorjenje szi more naprej prineszti? To ka je ne meo csasza? alí ka je ne miszlo, ka de tak rano mogeo pred Szodnika iti? Sto bo vűpao to Jezusi, pravicsnomi Szodniki povedati? Ar csi to právi ka je ne meo csasza sze szpraviti: lazsa, i csi právi, ka je neznao, ka tak rano po njega pride: lazsa. Nega szmilenja, idi, ka szi szlűzso, to szi dobo: idi vogenj . . . bode Jezusa recs.

Dober krscsenik, verna dŭsa to nigdar uede csŭla, ar zse na tom szveti vsze vcsini, ka je na zvelicsanje potrebno. On de szpunjavo vsze, ka Krisztus i szv. Mati Cerkev zapove, njega ne trbe opominati, naj vecskralide k szpovedi, on zse na etom szveti z Krisztusom zsvivé, zato de tŭdi na onom szveti z zsnjim kralŭvao. Tak naj bode, naj doszta dŭs zsnjim kralŭje.

*Horváth Lovrenc.*



**Drobizs. — Glászi.**

**Poszvecsenjë szvétka najszvetesega Szrca Jezusovoga.** Pri Szvetom Szebestjáni je sz szvesztvom szv. mesa bila, pri i po steroy sze je do 70 lŭdih precisztilo; po szv. mesi szo verniki z velikov pobožsnosztjov pomirilne molitvi opravili. Oltár je lepo bio okincseni i sz vecsami preszvetleni.

**Na Tisini** kak nam eden mladenec pise, szo pa najvecs vcsinoli dobromi Szrci na radoszt. Njegovo naznanilo je szledéce :

Povszod bojdi lŭbлено, moljeno nájszvetejse Szrcé Jezusovo zdaj in na vsze veke Amen.

Predrági csasztitelje nájszvetejsega szerca Jezusovoga i cstevci Marijinoga liszta! nas cenjeni Marijin liszt nam je zse vnogo od káksih pobožsnosztih i szlávnosztih prineszo, kak sze je vu steroy fari kaj obszlŭzsávalo Bogi na csaszt, i na szlávó Marije Device! pobožsnoszt Szrca Jezusovoga je kaj lepo razsirjena med nasimi bratami nase mile szlovenszke krajine i kak vmogim je znáno od blŭzi i dalecs, da je prva bratovcsina v nasem kráji Szrca Je-

zuszovoga prinasz na Tisini po zdásnjem precasztitom goszpodi esperes plebánosi notri vpelana i ponjoj sze je blagoszlov bozsega Szrca razlejo po gorah i dolah, naj sze pa nasa szrca tem bole na lúbézen z vuzsgijo do tisztoaga, ki je tak lúbo te szvet, da sze je popolnoma vszega darúvo za njega, vam scsém dráagi casasztitelje nájszv. Szrca Jezuszovoga i csteveci Marijinoga lizta na krátci popiszati kak szmo sze mi pripravlali na lúbezni pun szvétek Szrca Jezuszovoga.

Predvecsér, to je dné 21-toga junia szmo celo noc csuvali pred oltárom Szrca Bozsega! ob 9-vúri vecsér je bio oltár z cvetocsimi korinami okincszani i zgorécsimi szvecsami razszvetleni! pred njim pa lepo stevilo mladéncov i Mozsov klécsati i tak sze je zacséla poboysznoszt z ráznimi molitvami poszvecsenimi na caszt nájszv. Szrci Jezuszovomi v nájszv. Oltárszkom Szvesztvi bodocsemi.

Nadale peszmi szo nam túdi ne mejnkale na caszt nájszv. Szrci zlozsene poszebuo genlivo je sla tirolszka národna na caszt Szrci Jezuszovomi zlozsena.

Med v nogimi poboysznosztmi, stere szmo zse gda oprávlali je bilo to nájbole genlivo; cérkev sze v gojldno zarán szkoro vsza napunila. kak navádno v nedelo, cse rávno je lúsztno z delom v tisztom caszi nájbole oblozseno bilo. Szpoznalo je, ka je nase delo brez bozsega blagoszlova prázno.

Prlé pa, kak dokoncsam moje vrszté, szmo duzsni sze zahvaliti nasemi gorécsemi dúhovnimi pasztéri, steri szo zse predvecsér v szpovednici csakali szvoje ovce i vgojldno zarán pred 4-ov vúrov szo netrúdlivo pripravlali szvoje verne na to nebeszko goscsenje. Vnogo jih bilo pri szv. preciszcsávanji.

Glejte casasztitelje, Jezuszovoga Szrcá! káksi trost je to za vszákoga. Poboysznoszt k preszv. Szrci Jezuszovomi je podloga vszeh nasih naj bolsih prisesztnosztih. V tom Szrci icsimo pomocs i zvelicsanje, to szo nase nájiszkrenejse zsele! Bratje, szesztre sirom nase krajine proszite szvoje dúhovne pasztére gde escse nemate te lepe poboysznoszti notri vpelaue, naj sze poszkrbijo zato! Pomagajte njim k tomi deli, in vidli bodete, kak de zacsnolo cveszti dúhovno zszivenje med vami. To je nikaj ne tezsokoga, csi nemate Szrca Jezuszovoga Oltára i njegove podobe, brez

toga lahko zacnete pobožnoszt, ve máte Jezusa vu nájszv. Oltárszkom Szvesztvi pod podobov krúha i njegovo nájszv. Szercé, stero je ogenj bozse lúbézni prineszlo na zemlo, i njegova szrcsna zsela je naj sze vesz szvét zvuzsgé od njegove lúbézni! drági krscseniki teda na delo i v boj. Sirimo csasztenje nájszv. Szrea Jezusovoga vu sterom szo vszi kinesi modroszti i znanoszti.

**V Kroplivniki** (Grádska fara) szo tamsnji g. plebános pr. Bednarik Rudolf eden lepi krizs bagoszlovili aprila 22-ga, steroga szta Morcsics Stevan i Julia dalá goriposzta-viti. Z fárne cérkvi je precesija sla k opletenomi krizsi z velikim seregom v belo oblecsenih deklin, stero szo gp. Kúhar Alojzij kaplan vodili ki szo pri krizse túdi predgo meli.

**Nove mese.** Trije nasi rojáki szo v blúzi pretecsenom vremeni Bogi prvo daritev prikázali. Lenarsics Imri pri szv. Júrji 29 junija, Horvát Lovrenc na Gornjem Sziniki i Gergorics Mihál v Martjanci julija 8-ga. Molimo za njih, ka osztanejo gorecsi za dúso szvojega národa sze iz szrea szkrbécsi dúhovniki. Blagoszlovi je Szree Jezusovo!

**Sztrela je vdarila** ednoga csloveka v burgavszkom bregi pred petrovim tiszto *nedelo*, kda sze je po szeno pelao s szvojimi kravami. Krave szta obedve na meszli poginole, cslovek pa túdi pol mrtev vkúp szpadno. Nevem, jeli je odzdravo, eli ne, nego to szí miszlim, ka vecs szvetesnji den ne bode szena vozo.

**Na Petrovo** je jako lepi den bio v nasoj okolici pa pred Petrovim v nedelo túdi. Goszpoda z Szv. Alexiusa szo v *nedelo* preci szena dali domo szpraviti, stale szo zse pune bile, szena je bilo do 160 vozov gori, pa szo tak zdaj zse mirovno lahko csakali na dezszds, nego pred Petrovim tiszti vecser okoli polnoci sze szamo din szkazse ober stale pa lepo szenoje vu dvema dnevoma v pepeli lézsalo. Jeli, ka Bog doma túdi zna vzeti csi scse?

**Csúdivitna mocs szv. rozsnoga venca.** Ne dalecs od meszta Nagaszaki, poleg morja je na Japonszkom mala vesz i dolina med bregami, stera dolina okoli veszi 6—7000 prebivalcov ma, ki szo z veksega vszi katolicancí med tem poganszким narodom. Dolina i vesz sze



zove *Urakami*. Lúdsztvo je szivomasko polodelszko lúdsztvo. Tú med tem lúdsztvom je hodo szv. Ferenc Xaveri, okoli leta 1549-ga ino je glaszo vero Krisztusovo, nego Japonci szo po njegovom odhodi miszionare zpomorili, vsze krszt-senike na szmrt obszodili i vöpovedali, ka odszega mao szamo tisztu tühinec szlobodno v Japonszko sztopi, ki szv. krizs z nogov potlacsu, kda na szüho pride z hajova. Po taksoj poti szo pa miszionarje ne mogli vu to drzsanje. Eta posztava sze je tam leta 1854-ga zbrizala na telko, ka zdaj zse ne devajo razpetjá pod noge tühincov, kda scsejo vu drzsanje njihovo idti. 1858-ga leta szo sze misterni missionarje podali vu Japan i vu Nagaszakii je niksi *Petitjean* bio prvi missionar, ki je tú tüdi malo kapelico gorposztavo ino sze je vsio jezik tisztoga lúdsztva ino molo, naj njemi Bog da pomoecs, ka ete szivomaski narod z pogansztva blodnoszti na vednako pot Krisztusovo szpravi. 1865-ga leta, 7 let po tom ka je ta priseo, eden vecsér keszno, je ravno molo vu cerkvi, kda szo njemi glasz prineszti, kak edna mala truma mozskov i zszenszk vüni na njega csaka. So je pa je vido, ka szo szami proszto oblecseni japoncsarje.

— Szi ti pop? — ga je pitao eden, kak je med njé sztopo.

— Ja, dühovnik szam — je odgovoro on.

— Más szveto Mario?

— Kak pa. Mi jáko radi mámo Szv. Mario. To sze njim je zse vidlo.

— Ka pa más pápo za goszpoda?

— Mám ga, v Rimi sztanjúva, on je moj najvisji pasztér.

Na to szo vszi szv. rozsnivenec naprejvzeli i eden je etak pravo: „Vidis, nase szrce je, kak tvoje szrce; mi szi tak premislavlemo, kak ti; mi szmo tüdi krsztsenicje“.

Miszionar je pitao, csi vecs taksi je. Szo prej, escse vnogi tam v Urakamii. Na to je pozvao, naj vecskrát pridejo, liki nikaj szo escse meli, ka szo ne vüpali pitati, na szlednje sze edna sztara mamica li naprej riva ino celo tiho miszionari vu vüho poselne:

— Csűjes, más ti rodovino?

— Nemam; moja rodovina szo vszi oni, ki vörjejo vu Krisztusi — jesz neszmin meli zsene i dece.

Velki kamen je na to tomi sziromáskomi lűdsztvi z szrca szpadno, zdaj szo znali, ka szo pri pravom dűhovniki prave vere Krisztusove, zdaj szo veszelo pripovedavali, kelko szo trpeli triszto let brezi dűhovnika i vu preganjanji, da szo pa krsztili zato deca pa szv. csiszlo szo hodili vkűper molit szkrivoma i tak szo mogocsi bili z csűdovitnov pomocsjov nebeszkov prek 300 let szvojo vero obdrzsati csi li ka szo poganszki goszpodarje vszako leto vszakomi 50 vdarcov dali vdariti na poplate i vmorili szo je szamo zato ne, ar te nebi vecs goszpocsinarov meli.

Lepa pelda za one, ki za volo bojazoszti od lűdih, ali maloga szmeha razvűzdanih zse ne vűpajo szvojo vero ocsiveszno vadlűvati. Z miszli szí: Petdeszet vdarcov z trsztikov vszako leto ednok na poplate v celom tvojem zszivlenji za volo tvoje vere! (bi).



### **Rednikov odgovor.**

**Keréc Matjas Vidonci.** Peszem je za kalendár odposzlána, csi sze gorivzeme.



# Dári na sebesesanszko cerkev.

## Szobocska fara.

<b>Z Szobote.</b>		S. I. i S. I. —.80		Fliszarca —.20	
Baradies Treza	3.—	H . . . ca	—40	Pörs Bára	—10
Pozvák Mihál	1.—	Borovics Adolffica	—40	Gregor	—20
Kolar Ána	—40	Bauer Jánosica	—40	Langer N.	—20
Zrínszki Adam	2.—	Németh Adamca	—20	Szkledar Treza	—40
Botják Kata	1.—	Flegar Ivan	—20	Dervaries Ivanojca	—40
Antalics Jula	—80	Horvát Ana	—40	Kolossa Ida	—40
Rozman Jula	1.—	Knéz Ana	1.—	Kocsvara Stevanca	—30
Zselezen Maria	1.—	Pintér N.-ca	—60	Szöke Antonia	1.—
Neubauer Maria	—20	Zelko Mihalojca	—60	Zrin Bára	—40
Hanc Treza	2.—	Sarotar Verona	—20	Lips Kata	—20
Kolosa Ana	1.—	Péterka Treza	—20	Marics Jozefa	—40
Kúhar Ana	2.—	Miholics Ana	—20	Gumilár Marija	—10
Lázar Ana	2.—	Kovács Kata	—20	Frankó Antonia	—10
Bölcs Adalbertoja	4.—	Horvát Treza	—40	Flegar Marija	—10
Novák Ana	2.—	Stevancess Maria	—40	Kalamár Franc.	—20
Faflik Treza	1.—	Mester Jozsefica	—40	Zsálik N.	—10
Porédosa Treza	—20	Tudjan Lena	—30	Szraka Zsuzsa	—20
Szobják Jula	—20	Szlepec Treza	—20	Szever Treza	1.—
Lehko Roza	1.—	Kotnjek Zsuzsa	—20	Kousz Lena	—40
Drvaries Jozs. i mati	1.—	Stevanec Treza	—60	Celec Stevan	1.—
Bauer Ana	—30	Szkledar Kata	1.—	Norcsics Marija	—40
Stevanéc Jürjoja	—20	Nagy Mihalojca	—40	N. N.	—66
Neubauer Maria	—40	Landl Jozefa	1.—	Holzmann Lizika	—20
Titán Franciska	—20	Valpatics Julia	—30	Marics Jánosica	—30
Zsganjar Maria	—20	Tremk Krisztina	1.—	Vogrincsics Ferenc	—20
Fliszar Maria	—20	Tudora Etelka	1.—	Baradies Stevan	—30
Dáh Treza	—40	Szukics Ana	—40	Szever Zsuzsa	—20
Franko Ferdinand	—20	Csiszár Miklosojca	—10	Klonfar Ivanojca	—40
Szlepec János	—20	Kirbis Ferencska	1.—	Mecsics Ferencska	2.—
Kozic Treza	—20	Rozsa Stevaneska	—40	Bán Imre	—40
Kraocok Sandor	—20	Lanscsák Marija	—40	Rehn Jozsefica	1.—
Hrcan Treza	—10	Csiszár Ludvekica	—30	Horváth Julia	—20
Obál Jula	—10	Sokál Jozsefica	—40	Szép Ana	—20
Cipot Maria	—10	Horváth Marija	—40	Zrin Jozsefica	—10
Fekete Grégorca	—20	Brunesen Stevana	—30		
Kúcsán Adanea	—20	Vújec Jurij	—60		Vküp: 67.10
Hresko Mihalojca	—20	Puskás Ivanojca	—40		
Kúzma Ana	—60	Bencik Ana	—20		
Sarotar Jánosica	—14	Bodaneska	—20	<b>Z Barkovec.</b>	
Sarotar Maria	—10	Kolosa Jozsefica	—40	Pelel Julia	—20
Karasz Stevanca	—20	Cvetics Henrik	—40	Dervaries Ana	—26
Knéz Stevanca	—60	Kousz Lena	—20	Hirschl Ana	—40
Lehko Ferencska	—40	N. N.	—40	Martinec Treza	—20
Koszedna Jozsefovca	—40	Veren Julia	—20	Pecsis Jozsef	—20
Adanics Jánosica	—40	Ren Julia	—30	Meolic Marija	—20
				Sinkovics Paula	—60

Āarkoci Iren	— .40	Szres Ana	— .26	Peenis Karol	— .10
Sogoree Julia	2.—	Zrin Kata	— .10	Stibler Jozsef	— .40
Seruga Julia	— .12	Bocskai Ana	— .10	Gyuk Julia	1.—
Kovacs Stevan	1.—	Behek Jozsef	— .20	Jancsar Marija	— .40
Raman Marija	1.—	Huszar Janos	— .10	Horvath Lucija	1.—
Kofar Treza	— .20	Kopūn Ferenc	— .30	Tūtan Matjas	1.—
Lukács Jozsef	— .50	Cigut Stevan	1.—	Obal Miklos	1.—
Ruzsics Marija	— .40	Buzetti Jozsef	— .20	Buzetti Sandor	— .20
Spolar Janos	— .40	Titan Stevan	— .20	Novak Treza	— .40
Knez Ivan	— .20	Bencak Ignac	— .10	Vogrincsics Josefa	— .40
Benko Jozsef	— .20	Buzetti Janos	— .10	Sesap Stevan	— .20
Meolic Ivan	— .10	Keresztury Treza	1.—	Gombosa Alojzij	— .10
Meolic Ana	— .10	Kardosa Franca	— .10	Cigut János	— .10
Ġrah Alojzij	— .20	Noresics Marija	— .20	Lukács Julia	— .40
Kūhar Franciska	— .20	Szres Marija	— .20	Flegar Kata	— .20
Kūhar Jozsef	— .20	Preszler Marija	— .40	Kūhar Ferenc	2.—
Lukács Anton	— .10	Rantosa Peter	— .20	Milák Treza	— .40
Bagari Ivan	— .04	Horvath Roza	1.—	N. N.	— .10
Ġider Verona	— .10	Horvath Marija	1.—	Marics Mihál	— .20
Hűes Treza	— .10	Lukács Ana	— .16	Keckeméti Julia	— .40
Varga Ferenc	— .10	Titan Treza	— .20	Celec Rozalia	2.—
Donsa Jozsef	— .20	Fras Ferdinand	— .40	Sesap Ana	— .10
Donsa Stevan	— .40	Kousz Ivan	— .10	Horvat Orsa	1.—
Donsa Miklos	— .20	Lūtar Lena	— .20	Celec Roza	1.—
Lovenjak Ana	— .20	Prkics Kata	— .10		
Ribics Roza	— .20	Polak Martin	— .04	Vkūp:	41.14
Lazar Vince	— .22	Csergoli Franc	— .20		
Behek Kata	— .20	Tatijan Franciska	— .20	<b>Z Vescice.</b>	
Benko Anton	— .20	Gomboc Károol	— .10	Balasko Miklos	1.—
Baller Jozsef	2.—	Nemec Mihál	— .50	N. N.	1.—
Baller Ana	2.—	Vsgrincsics Stevan	— .20	Po nabiranji † Ba-	
Tūtan Franca	— .10	Temlin Franciska	1.—	lasko Miklosa po	
Kantosa Martin	— .40	Stadler Jozsef	— .40	Szoboti Vesicsi	11.—
Nemec Ana	— .04	Meszaries Treza	— .40	Vkūp:	13.—

Lūbleni darovniki i nabiralci! Jezusovo Szrcé vam naj dá za milodáre i trūd na tom szveti milosceso, na ovom pa diko nebeszko.

**Klekl Jozsef**  
plebanos.

